

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul VI.

București.

No. 4.

AMABILITATEA.

Amabilitatea este unul din lucrurile cele mai mari în viața oamenilor. Și poate să fie posedată de oricare dintre noi. Oricare din noi poate să aibă o privire și o vorbă amabilă. Nu ne costă nimic, dar aduce fericire celor pentru cari sunt date. J. R. Miller în scrierea „The Beauty of Kindness“, zice :

„Un tânăr marinier a adus odată de pe fărâmură depărtate o fuchsie, pentru mama lui. El o așeză într-o glastră la fereastră și fuchsia crescă atrăgând imediat atenția vecinilor. Nu mult după aceea la fereastra și în grădinile vecinilor se găseau flori de acestea.

În felul acesta planta pe care tinerelul nostru o adusese din depărtare ca una singură, crescuse și se înmulțise, răspândindu-se pretutindeni. Dacă în ziua judecării, Domnul va arăta acelui tânăr mulțimea de flori de fuchsie cari au crescut prin sere, la ferestre și în grădini prin multe țări, și îi va spune că el le-a sădit pe toate acestea, „toată frumusețea aceasta vine din mâinile tale“, copilul va rămâne surprins. El nu văzuse niciodată toate aceste flori frumoase. „Doamne“, li va zice el, „când am semănat eu toate acestea?“ Dar noi înțelegem. Mâna lui a adus o plantă mică, dintr-o țară străină, și aceasta una singură s'a înmulțit până a produs toată această frumusețe.

„Așa este și cu micile fapte de iubire și amabilitate pe cari le facem noi. Ele pot să fie foarte mici în sine, dar e un nesfârșit lanț de lucruri bune și frumoase. Nimeni nu poate spune care va fi urmarea chiar și a celei mai mici fapte de iubire, celui mai mic lucru bun făcut în numele lui Hristos. Va fi un obiect de uimire pentru mulți creștini umili când la sfârșitul timpului, li se arată tot ce au făcut în cursul vieții. Ei nu vor recunoaște de unde putea să merite cuvintele cele bune despre faptele cele bune pentru cari sunt lăudați și

răsplățiți, întrucât li se pare că nu sunt ale lor. „Când oare să fi făcut toate aceste lucruri frumoase și mari?“ vor zice ei. Cu toate acestea tot binele acesta atât de răspândit este cu adevărat recolta adunată din semănatul lor. Dacă ei nu ar fi făcut acel singur lucru bun, toate celelalte nu ar fi existat“.

Câte greșeli facem prin aceea că nu suntem amabili și prietenoși! Intristăm pe aceia cu cari suntem în contact. Câte familii sunt aduse la nenorocire prin aceea că se vorbesc cuvinte lipsite de amabilitate, și rele. De ce să nu fim noi amabili și buni în faptele noastre? Tonul vocii și felul în care vorbim fac ca efectul cuvintelor asupra atitudinii persoanelor să se deosebească. Câte cuvinte rele, cuvinte de critică n'am vrea noi să le retragem! Poate că vânturarea svornurilor rele a făcut asupra multora efectul lor rău. Despre Mântuitorul ni se spune că ne-a lăsat o pildă, și că noi trebuie să urmăm în urmele Sale; și că El n'a păcătuit nici nu s'a aflat viclenie în gura Sai

Oricât ar fi fost provocările de mari, El n'a păcătuit cu gura Sa. Despre femeia temătoare de Dumnezeu se spune că legea bunăjii este într'ansa.

De ce să nu se spună lucrul acesta despre oricare familie? Fără îndoială așa ar trebui să fie în oricare familie de creștini. Ca unii ce scoatem legea lui Dumnezeu în evidență, să avem legea bunăjii în inima noastră.

G. B. T.

Zecimea curentă-Zecimea din trecut.

„Sunt dator; deaceia nu pot să fiu cinstit față de semenii mei și să plătesc și Domnului zecimea. După ce voi plăti datoriile față de oameni, am să plătesc și zecimea. Eu în socoteală, și cred că am să plătesc totul adăugând și partea cincea“.

Acestea sunt ideile pe cari le cultivă oamenii cari vor să iasă din încurcăturile în cari i-a adus cel rău. Ei nu-și dau însă seama că și aceste raționamente nu sunt decât alte mreji cu cari caută Satan să-l țină departe de primirea binecuvântărilor lui Dumnezeu, și de împlinirea îndatoririlor lor. Nu dobândă vrea Dumnezeu, ci pocăință și întoarcere.

Să fim cinstiți față de oameni, și față de Dumnezeu să fim necinstiți? Uităm noi oare care este creditorul mai mare — Acela care din cauza legământului ce există între noi și El, are dreptul să ceară ca să fie luat în considerare înaintea oricărui creditor pieritor? Trebuie oare să furăm ici și colo din timp în timp, să rupem făgăduințele date și aceasta pentru ca să facem bani spre a plăti aceluia căroră le datorăm? După cum un singur răspuns poate fi la această chestiune, așa tot un singur răspuns se poate da la orice pretenție de a amâna datoriile noastre prezente față de Dumnezeu, ca să împlinim datoriile față de oameni.

E lucru dovedit prin Scriptură și experiență, că Dumnezeu ne va ajuta să plătim mai ușor datoriile noastre față de oameni cu nouă zecimi din venit, decât cu zece. Una din zecimi nu mai este a noastră după cum banii cari ar fi

în buzunarul vecinului nostru nu sunt ai noștri ca să plătim cu ei datoriile noastre.

Ca răspuns la întrebarea: „Trebuie ca un om care are datoriile la semenul său, să plătească zecime?“ avem următorul sfat pe care-l dă Spiritul profetic:

„Omul care a avut nenorocire și a căzut în datorii, nu trebuie să ia partea Domnului pentru a acoperi datoriile sale ce are către semenii săi. El trebuie să se gândească la faptul că în lucrurile acestea a fost încercat, și că păstrând partea Domnului pentru uzul său personal el jefuește pe Dătător. El este dator lui Dumnezeu pentru tot ceea ce are, dar devine un dublu datornic când folosește, ca să-și plătească datoriile la ființe omenești, partea sfințită de Dumnezeu. Necredincios față de Dumnezeu este scris lângă numele său în cărțile cereșii. . . Omul care jefuește pe Dumnezeu, cultivă trăsături de caracter cari îl vor opri de a intra în familia lui Dumnezeu de sus“. — „*Testimonies*“, Vol. VI, p. 391.

Cu privire la zecimea din trecut, Domnul ne dă următorul sfat:

„Tot ceea ce a fost oprit din cele prelinse de Dumnezeu, zecimea venitului, este raportat în cărțile cerești, ca fiind directă jefuire a lui Dumnezeu. Asemenea oameni fură pe Creatorul lor; și, când acest păcat al neglijenței este înțeles de ei, nu e de ajuns ca omul să-și schimbe purtarea, dela data aceea lucrând după dreptele principii. Faptul acesta nu va îndreptă însemnările făcute în cărțile cerești unde se

(Urmare la pag. 51).

Servul lui Hristos de astăzi.

Carlyle B. Haynes.

Adevăratul serv al lui Hristos din zilele noastre este un om *iertat*. El s'a cunoscut că este un om extrem de păcătos. El și-a văzut goliciunea lui morală. El s'a oglindit în legea lui Dumnezeu și a văzut limpede că adevărata lui fire este aceea a unui nelegiuit. Din legea aceasta s'a văzut condamnat definitiv fără posibilitatea de a mai fi iertat. El a avut convingerea adâncă, că este pierdut.

Sub convingerea aceasta a alergat la Altcieneva. A întors privirea dela sine și a privit la Hristos, înlocmai cum Izrailiții au privit la șarpele de aramă. El s'a pocăit de păcatele sale, și le-a uitat. El a cerut harul lui Hristos, și l-a primit. El știe ce însemnează că greutatea păcatului să fi fost luată dela el. El a intrat într'o mare legătură de a crede în Dumnezeu și având această credință să i se socotească spre îndreptărire. „Fiind îndreptălit“ (Rom. 5, 1) este o experiență pe care poate spune că o are.

El a privit la dreptatea Altuia — „dreptatea lui Dumnezeu“, per-

Zecimea curentă — Zecimea din trecut.

(Urmare dela pag 50).

spune că ei și-au însușit pentru propriul lor uz ceace trebuia să fie rambursat Dătătorului. Se cere pocăință pentru purtarea necredincioasă față de Dumnezeu, și pentru nerecunoștința aceasta de cel mai jos grad. — „Test.“, Vol. III, p. 394.

Fraților, să studiem cu sârguință chestiunea zecimii, căci o mare binecuvântare e într'ânsa.

Ch. G.

fectă, sublimă, nesfârșită. Indreptățirea aceasta a văzut cum l-a fost oferită, pentru ca folosind-o ca pe un vesmânt al marelui să-și acopere propria goliciune. Vesmântul acesta el s'a expus să-l primească și să-l îmbrace cutremurându-se. El a primit marele și tainicul dar al îndreptățirii prin credință.

Spre desăvârșita lui mirare a înțeles, că Hristos care nu cunoscuse păcat a fost făcut pentru el păcat, ca el să fie dreptatea lui Dumnezeu în Hristos. Prea dreptul Mântuitor a venit la El, a schimbat hainele cu el, luând asupra-și haina mântuită de păcat, și asvârlind asupra lui propriul Lui vesmânt dumnezeesc. Iar Dreptatea cea veșnică a privit la el și a fost satisfăcută.

Intunecatul catalog al păcatelor a fost dat uitării. Ier acela care le-a săvârșit este socotit nevinovat. Mai mult decât atât, este socotit ca om drept. Astfel este iertat; este socotit îndreptălit prin credința în Hristos; el cunoaște harul Aceluia care deși bogat s'a făcut sărac, pentru ca el, prin sărăcia Lui, să devină bogat.

Da, el este *iertat*. El nu trăește și nu lucrează în neștiință despre starea lui. El a căutat și a obținut în credință, asigurarea fericită că Dumnezeu este împăcat. El știe în cine a crezut. El se socotește îndreptălit. El nu-și întoarce niciodată fața dela dreptatea lui Dumnezeu, dela harul alotputernic al lui Hristos, care i se dă cu abundență. El privește — el vede — el crede. În această convingere el lucrează; și orice fapt este condus de această asigurare.

MATERIAL AJUTĂTOR PENTRU PROGRAMUL MISIONAR. MAIU:

Lucrarea cu scrieri.

O lucrare de convingere.

Nu de mult un tânăr fusese condamnat la moarte din cauza greselilor lui. Sentința trebuia să fie executată foarte repede. Atunci prietenii și rudele lui au pornit în grabă, și găsind pe guvernatorul țării au căpătat grajierea aceluia om. Guvernatorul a semnat decretul de achitare și l-a dat în mâna prietenilor condamnatului ca să-l ducă autorităților locale. Nu se poate zugrăvi sborul pe care l-au făcut oamenii înapoi. Cu inima tremurândă ei s'au apropiat de închisoare. Acolo se făcuseră toate pregătirile pentru moarte. Urmile măsuri fuseseră luate, soldații primiseră muniții cu care să ucidă pe condamnat. Deodată însă, la Comandantul închisorii se prezintă apărătorii și salvatorii condamnatului; arată decretul și Comandantul dă ordin ca sentința de moarte să nu mai fie executată.

Să fi întârziat însă pe drum un singur ceas, decretul de grajiere ar fi fost zadarnic.

Și noi avem la îndemână decretul mântuirii pentru oameni. (Ioan 20, 3). Pentru binele și pentru salvarea lor, Dumnezeu a pus de s'a scris o „carte a legământului“ (2 Moisi 24, 47) pe care a și sfințit-o în mod solemn.

Scrisul a fost folosit de Dumnezeu pentru fixarea condițiilor legământului pe care l-a făcut cu omul, căci cu însăși mâna Lui a scris „Legea“ (2 Moisi 31, 18). Ni se spune, că Divinitatea a mai scris

odată cu însăși mâna Sa, când Domnul Isus a însemnat pe nisip anumite lucruri cari au făcut pe fariseii făjarnici să se retragă. (Ioan 8, 6.)

Despre „Evanghelia împărăției, Domnul Hristos ne spune că va fi predicată în timpul sfârșitului (Mat. 24, 14); iar profetul-evangelist Ioan vede ca pornită din cer o lucrare ce aduce o nouă putere pentru „cărlicica“ pe care un puternic trimis al cerului o ține în mână. Efectul acesteia este că „trebuie să prorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împăraji“. (Apoc. 10, 1. 2. 8—11.)

Tripla solie ne e prezentată ca aducând „o Evanghelie veșnică pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, și oricărei limbi“. (Apoc. 14, 6)

În timpul Vechiului Testament Dumnezeu a trimis solii scrise locuitorilor pământului; la începutul lucrării Noului Testament scriitorii Bibliei au primit ordin să „scrie“ cele ce li se spuneau, tocmai pentru a face mai sigur legământul dintre om și Dumnezeu. În apropierea sfârșitului, Dumnezeu a făcut ca o nouă forță să apară pe lume, puterea presei, spre a fi folosit de Spiritul Sfânt pentru convingerea și spre avertizarea oamenilor de lucrurile ce trebuie să aibă loc. (Rom. 15, 4; 1 Cor. 10, 11.)

Ca și condamnatului la moarte noi putem să ducem semenilor noștri solia liberării. (Rom. 6, 18; Iov 33, 23—28). Solia aceasta este sigură. Lucrurile pe cari Dumnezeu

Omul leaș și ca un mort pe care nu-l poți îngropa.

le-a scris în „Cartea legământului” sunt sigure căci El însuș lupă pentru împlinirea lor, chiar cu prețul vieții. (Ps. 40, 5 - 9.) În scrierile și publicațiile noastre, veslea mântuirii trece ca un fir lucitor de aur dela un capăt al lor la altul. Acest lucru îl admit fără vole și persoane din oficialitatea unor denominațiuni, căci ială ce scrie cu stăruință o cunoscută față bisericească: „... în predicile lor săptămânale ca și în publicațiunile lor religioase seclarii vremurilor noastre nu fac alta decât răscolesc problema mântuirii și o studiază pe toate fețele...” Și are dreptate!

Deaceoa și Spiritul profetiei spune că revistele și scrierile noastre ar trebui să fie răspândite în omenire „ca frunzele în vântul de toamnă”. De fapt ar fi imposibil să îndeplinim o puternică lucrare misionară fără a răspândi cărțile și publicațiile noastre pline de adevărul triplei solii. Astăzi se seamănă sămânța pretutindeni în felul acesta, și putem spune chiar că literatura noastră se răspândește în cantități foarte mari. Cine poate aprecia binele făcut prin aceea că aduce adevărul la mii de suflete? Mai jos sunt câteva sfaturi cu privire la acest fel de lucrare:

Semnele Timpului. — Aceasta este revista noastră pionier. Ani de zile a prezentat adevărul la mii de oameni, și astăzi face acelaș lucru. Pe cât cu puțință, ar trebui ca fiecare comunitate să albe un număr cât mai mare din aceste reviste. Ele pot să fie, sau luate de comunitate pentru a fi apoi răspândite din casă în casă, sau se pot trimite la Casa de Editură adresele persoanelor dorite și de aci lunar se face expediția. Multe comunități folosesc aceste reviste

pentru lucrarea de corespondență misionară; trimet pe rând câteva numere din această revistă la o anumită adresă și apoi intră în legătură de corespondență cu acea persoană.

Din iubire pentru Mântuitorul ei, această soră în Domnul din Bucovina, cu toată vârsta ei înaintată, nu ezită să parcurgă zeci de kilometri până la casa de rugăciune, purtând totdeauna la subsicioră greaua și vechea Biblie, traducere de Șaguna.

Tractatele. — În primele timpuri solia noastră a fost răspândită în tot locul prin tractate. Fiecare să-și pună ca țintă să răspândească cel puțin „un tractat pe zi”. Unii frați obișnuiesc ca lângă ușa dela ieșire să aibă prinsă în perete o cutioară

Suntem prețuiți, când ne facem de preț.

în care pun broșuri și tractate din cari dau celor cari vin la ușa lor. Avându-le chiar la ușă în locul acela anumit, broșurile stau la îndemână. Toți ar trebui să poarte la ei tractate pentru ca să dea acelor doritori de mântuire, pe cari Dumnezeu li-i aduce în cale.

Pentru vecinii noștri de altă limbă. — Adesea suntem prea ocupați de păgânii din țări depărtate și uităm de semenii noștri de altă limbă, cari locuiesc alături de noi. Ce facem pentru ei? Mijlocul cel mai bun prin care putem să-i câștigăm este prin scrierile noastre și prin ajutor în cazuri de suferinți și boale. Solia poate să le fie prezentată în chip plănuit prin scrierile noastre tipărite în limba lor maternă.

Cărți. — În oricare comunitate sunt membrii cari pot să vândă cărți. Multe suflete au fost câștigate prin faptul, că li s'a dat una din cărțile noastre.

Comunitățile ar trebui să se îngrijească să aibă totdeauna în depozit scrierile necesare pentru ca să pună la dispoziția celor doritori.

Lupta contra alcoolismului și necumpătării trebuie să găsească un bun sprijin în poporul lui Dumnezeu. Deaceea au și fost scrise cărți, broșuri și reviste cari să fie un sprijin îndrumător atât pentru cei cari sunt victime ale patimilor, cât și celor cari vor să salveze pe victime. În această privință femeile din „Uniunea Creștină de Temperență” din America ar trebui să fie o pildă. Ele au început adevărate crucade împotriva alcoolismului izbulind ca din nenumărate orașe și sate să îndepărteze cârciumile și localurile de petrecere încă înainte de a se face o lege în această privință.

Un exemplu de felul cum ele au lucrat atunci :

Odată o femeie din secta Quakerilor se apropie cu grupa ei de cârciuma unui sat din Ohio. „Ce vrei aici?” strigă cârciumarul. Ea se apropie de teșgea și așezând Biblia, zise: „Tu știi (Quakerii zic tu, la toată lumea) că am avut cinci fii și douăzeci de nepoți, și că mulți din ei au învățat să bea la tine. Unul dintre ei a plecat înstăbăntat de băutură și și-a sburat creierii. Îngăduie dar mamei, să așeze Biblia pe locul de unde fiul ei a luat paharul, și ascultă ce spune Dumnezeu despre negoțul tău: „Vai de acela care dă de băut vecinului său!” Stăruința lor a făcut ca în „cincizeci de zile” să se elimine negoțul cu băuturi îmbălbătoare din 250 de orașe și sate.”

În ce privește solemnitatea lucrării de executat, iată ce spune spiritul profetic:

„Când furluna mâniei lui Dumnezeu se va deslănțui asupra pământului, sufletele vor vedeă cu groază că li se va dărâma casa, de oarece e clădită pe nisip. Fa-ceți ca averlizarea să ajungă la dânsii înainte de a fi prea târziu. Noi trebuie să simțim răspunderea de a lucra cu multă seriozitate, pentru a comunica și altora adevărurile pe cari Dumnezeu le-a dat pentru timpul acesta. Nu putem fi prea serioși în lucrul acesta.

Inima lui Dumnezeu este mișcată. Pentru El sufletele sunt foarte prețioase. Pentru lumea aceasta plângeă Hristos în agonie; pentru lumea aceasta a fost El crucificat. Dumnezeu dădă pe unicul Său Fiu ca să mântuească pe păcătoși, și El dorește ca noi să iubim pe alții, cum El ne-a iubit pe noi; El ar

Fă-ți obiceiul de a munci.

dori să vadă pe cei ce au cunoștința adevărului împărțind această cunoștință și semenilor lor.

Acum e timpul să se dea ultima avertizare. O putere deosebită e acum în vestirea adevărului, dar cât va mai dăinui? — Numai un scurt timp. Dacă a fost vreodată un timp de criză, atunci e tocmai acum.

Toți își hotărăsc acum soarta lor veșnică. Oamenii au nevoie de a fi îndemnați să-și dea seama de

solemnitatea timpului, de apropierea zilei când se va sfârși cercetarea oamenilor. Sforțări hotărâte ar trebui să se facă, spre a scoate bine în evidență înaintea lumii solia pentru acest timp. Ingerul al treilea să progreseze cu mare putere. Nimeni să nu fie în necunoștință de această lucrare, sau să o trateze ca pe o lucrare de mică însemnătate". (*Mărturii pag. 117*).

Departamentul Misiunii Interne.

Săptămâna mare Misionară.

Incheierea lucrării Triplei Solii printr'un întreit plan de lucru¹⁾.

Minunată a fost creșterea lucrării Advente. Deși împrejurările au fost de multe ori protivnice, totuș mâna lui Dumnezeu a condus lucrarea Sa dela mărire la mărire.

Anul 1924 a fost un an jubilar, când s'a făcut aniversarea a cincizeci de ani decând primul misionar adventist a fost trimis să vestească în depărtare Solia Adventă. Ce măreț a fost progresul acestei lucrări în decursul acestor cincizeci de ani. Din țară în țară, din continent în continent, până a înconjurat în razele luminii cerești pământul întreg, lucrarea a mers neînfrântă. Tripla Solie se vestește în aproape două sute limbi iar din cele cincizeci și una de Case de Editură ale noastre s'a răspândit scrieri ce mărturisesc despre adevăr în 114 limbi diferite. Toate aceste limbi reprezintă cincisprezece șasesprezecimi din toată populația pământului.

Progresul lucrării noastre a fost ajutat foarte mult de Planul Immulțirii Caselor de Editură. Potrivit cu sfaturile spiritului profetic, la acesta s'a adăugat și Planul Immulțirii Sa-

natoriilor și Școlilor, lucrul acesta va ajuta foarte mult ca „Evangelia veșnică” să fie dusă la orice limbă neam și popor. Iată ce scria Spiritul profetic încă din 1904 :

„Dumnezeu a rânduit și pregătit poporul Său pentru a lumina lumea; El le-a dat puteri să întindă lucrarea Sa până va înconjură întreg globul pământesc. Ei trebuie să întemeieze în toate părțile pământului, sanatorii, școli, case de editură, și orice mijloc de felul acesta pentru a încheia lucrarea Sa”. „*Testimonies*”, Vol. VII, p. 51.

O întreită binecuvântare revine acelor cari iau parte la executarea acestui plan: întâiu, este binecuvântarea adusă de lucrarea făcută personal între vecini și între prieteni; al doilea, binecuvântarea pentru literatura prețioasă care s'a răspândit; și al treilea, binecuvântarea care revine prin aceea că din sumele adunate prin distribuirea literaturii se întemeiază case de editură, sanatorii și școli în ținuturile lipsite de lumină ale lumii.

Săptămâna mare din anul trecut s'a dovedit o binecuvântare pentru toți cari au luat parte la ea. Frații

1) Se va ceti în adunare la data de 24 Aprilie a. c.

Purtarea frumoasă e molipsitoare ca și pojarul.

de pretutindeni au experiențe frumoase și simt bucurie la gândul că toți de pretutindeni, ca o oaste disciplinată a lui Hristos, vor porni, ca zecile de mii ale lui Izrail pe vremuri, nu la cucerirea unor orașe, nu la distrugerea neamurilor, ci la salvarea sufletelor din robia cea mai grea, din robia păcatului. Fiecare să-și pună anul acesta o jintă mai mare decât aceea din anul trecut și cu încredere în puterea Domnului și în dorința Lui de a încheia scurt lucrarea, să pornim la lucru misionar de vânzare de scrieri și reviste în zilele dela 24 Aprilie la 1 Maiu 1926. Toți se vor simți îndemnați să facă ceva. Mulți se vor gândi, și vor consacra lui Dumnezeu salariul lor pe o zi, sau vor face alte daruri cari vor face să se grăbească biruința sigură a Evangheliei. Dumnezeu chiamă pe oricare credincios la lucru personal.

„Faceți ca mântuirea prin Hristos să răsunе prin toate comunitățile noastre, concentrând pe toți la lucrare pe întregul pământ. Faceți ca membri să aibă credință mai mare, să câștige mai mult zel dela aliații lor cerești nevăzuți, din înțelegerea puterilor lor neistovite, din măreția lucrării în care sunt angajați, și din puterea Celui care-i conduce. Acela cari se lasă conduși de Dumnezeu, să-i ducă El și să-i călăuzească El, vor înțelege care este șirul întâmplărilor pe cari El le-a rânduit să se petreacă. Plini fiind de Spiritul Aceluia care și-a dat vieața Lui pentru vieața lumii, ei nu vor mai fi multă vreme în stare de nelucrare, cu gândul numai la ceace nu pot face. Imbrăcând armura cerească, doritori de a face și riscă pentru Dumnezeu, vor porni la atac, știind că atolputernicia Lui

le va da cu belșug tot ce le trebuie“. *Id.*, p. 14.

„Cine va porni la lucru cu publicațiile noastre? Domnul dă pricipere de a lucra tuturor acelor cari vor lucra împreună cu puterea ce vine de sus. Îndată ce vor imbrăcă armura, se vor coborî asupra lor toate talentele, curajul, stăruința și iscusința de care au nevoie. O mare lucrare trebuie să se facă în lume și fără îndoială, *mulți oameni vor răspunde la apelul făcut*. Lumea trebuie să audă avertizarea. Când se face chemarea: „Pe cine să trimet, și cine va merge pentru noi?“ faceți să se audă sus răspunsul clar și limpede: „Iată-mă, trimete-mă“. — *Id.*, Vol. VI, p. 333.

Comitetul Uniunii.

FACE SĂ FII STĂRUITOR.

Disraeli a ieșit extrem de prost la prima lui cuvântare pe care a ținut-o în Camera Comunelor, dar când și-a luat locul apoi în mijlocul râsetelor și ironiilor, a murmurat: „Are să vină ziua când veți dori să vorbesc“. Robert Hall, unul dintre cei mai mari predicatori ai Angliei, a fost cât se poate de slab la prima lui încercare de a predică. Episcopul Simpson, unul dintre cei mai mari predicatori ai Americii, a trecut prin aceeaș experiență. Phillips Brooks a fost invitat de prietenii săi să se lase de lucrarea lui întrucât se vede că n'are nici un succes. John Milton a vândut manuscriptul scrierii „Paradisul Pierdut“ pentru 25 doll. Thackeray a avut mari piedici de învins până să găsească un editor pentru „Vantty Fair“. George Stephenson și Robert Fullon erau luați în râs de toată lumea când au făcut propunerea de a pune mașinele în mișcare cu ajutorul aburilor.

LECȚIUNI PENTRU COPIL.

Lecțiunea 1 — 3 Aprilie 1926.

Pilda vierilor.

Text biblic: Mat. 21, 33—46.

Texte paralele: Marc. 12, 1—12; Luc. 20, 9—20.

De memorizat: „Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El”. Ioan 4, 9.

1. Isus mai spuse mai marilor preoșilor și bătrânilor, o altă pildă. „Eră un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a sădit un teasc în ea, și a zidit un turn”.

2. Acest gospodar împrejmui viaa cu un gard spre a o apăra. El mai făcu și un teasc spre a scoate mustul din struguri. El clădi și un turn de veghere, înalt de mai mulți metri, din cari un om putea să păzească viaa. Când toate lucrurile au fost gata pentru folosință, stăpânul „a dat-o unor vieri (ingrijitori), și a plecat într-o țară depărtată”.

3. La vremea roadelor a trimis la vierii un rob ca să ia dela ei roadele vieii. Vierii au pus mâna pe el l-au bătut, și l-au trimis înapoi cu mâinile goale. A trimis iarăș la ei un alt rob; ei l-au rănit la cap și l-au batjocorit. A mai trimis altul, pe care l-a omorât; apoi a trimis mulți alți, dintre cari pe unii l-au bătut, iar pe alții l-au omorât.

4. Stăpânul vieii a zis: „Ce să fac? Am să trimesc pe fiul meu cel prea iubit; poate că-l vor primi cu cinste”. Dar vierii, când l-au văzut, s'au sfătuit între ei, și au zis: „Iată moștenitorul; veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră”. Și l-au scos afară din vie, și l-au omorât”.

5. După aceasta, Domnul Isus puse întrebarea către cei ce ședea acolo: Acum, când va veni stăpânul vieii, ce va face vierilor aceluia?”

Preoșii și conducătorii răspunseră: „Pe cei răi, cu rău îi va pierde, și viaa o va da altor lucrători, ca să-i dea roadele la timpul lor”.

6. Preoșii și conducătorii Evreilor dădură un răspuns adevărat, și în chipul acesta ei au vorbit împotriva lor înșile. În pildă, acel om gospodar preînchipuia pe Dumnezeu, viaa este poporul Evreu. Domnul avea dreptul să ceară rodul vieii Sale. — Ascultare, vieță sfântă, servire credincioasă. El a trimis la ei pe mulți profeți și oameni sfinți; însă de cele mai

multe ori conducătorii poporului Său, nu au ascultat de vorbele acestor servi ai lui Dumnezeu. Ei s'au purtat cu acești servi într-un chip cât se poate de rău.

Unii dintre ei au fost băluiți, alții au fost puși în închisoare, și unii au fost omorâți.

7. În vremea aceasta, mai marii preoșilor precum și acei conducători ai Evreilor, tocmai se sfătuiă să prindă pe Domnul Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, și să-L omoare. Isus a venit să-i ajute, și să le arate iubirea Tatălui față de ei. În loc să fie recunoscători pentru aceste cuvinte de avertizare, să-și schimbe căile lor, ei se mânără tare, și, cu multă furie stabiliseră să pună o stavilă lucrării lui Isus.

8. Apoi Isus le vorbi lămurit: „Deaceea zic vouă că se va lua dela voi împărăția lui Dumnezeu și se va da neamului care face roadele ei. . . Și auzind mai marii preoșilor și fariseii pildele Lui, cunoscând că vorbește despre dânșii. Și căutând ca să pună mâna pe Dânsul se temură de gloată, pentru că L'țineau drept un profet”.

9. Vorbind Evreilor, Domnul Isus le ceru să-și reamintească de cele ce s'au întâmplat când a fost clădit templul lui Solomon. Toate pietrele pentru templu erau cioplite și potrivite chiar la cariera din care le scoțea, astfel încât templul să poată fi clădit fără ca să mai răsună, sau să lovească vreun ciocan.

O piatră avea o mărime neobișnuită și o formă deosebită; așa, încât lucrătorii nu găsiră loc pentru ea. Ea părea ne folositoare, fiind aruncată de clăditorii, — și eră unică în felul acela.

10. Când veni timpul să așeze piatra unghiulară, clăditorii le eră greu să găsească o piatră, care să poată ține greutatea cea mare ce trebuia să fie așezată pe ea, — o piatră, care să nu suferă nimic nici din pricina căldurii dogoritoare a soarelui nici din pricina loviturilor iernii. În cele din urmă se gândiră la piatra aceea pe care o aruncaseră. O cercetară și găsiră că ea este o piatră foarte rezistentă. Ei o puseră la locul de unghiu și au văzut că se potrivea exact.

11. Isus spuse către preoși și conducători: „N'ați celii niciodată în Scriptură” că: „Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă la capul unghiului?” Isus însuși este piatra unghiulară în templul spiritual al lui Dumnezeu.

Conducătorii Evrei L-au asvârlit prin orice chip ce le-a fost posibil, și cu o iubire pînă de milă, Isus se silește să-i facă să înțeleagă ce au făcut.

12. Din această pildă, putem să luăm o învățătură. În schimbul iubirii și milei lui Dumnezeu, față de noi, noi ar trebui să-I oferim roade bune din inimă curate. Nimenea nu ar trebui să se piardă ca acești vierii răi, căci Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.

Intrebări.

1. In pildă către cine adresa Domnul Isus pilda vierului? In această pildă, cum aranja stăpânul viaa?

2. La ce folosi fiecare lucru din via? Când totul fu gata în via, în grija cui o lăsa stăpânul? Unde plecă El?

3. Când veni timpul să-și strângă rodul, ce făcu stăpânul? Cum s'au purtat vierii cu servii?

4. Ce se hotărî stăpânul vieii, să facă? Pentru ce trimise pe fiul său? Când l-au văzut vierii, ce s'au sfătuit între ei? Ce sperau ei să câștige? Cum își îndepliniră gândurile lor?

5. Ce întrebare puse Domnul Isus celor, cari ședeau acolo? Cum răspuseră preoții și fariseii?

6. Răspunzând bine, pe cine condamnavă ei? Pe cine închipuie omul gospodar? Dar viaa? Ce drept avea Domnul? Pe cine trimise El la poporul Său? Cum s'au purtat cu acești servi ai lui Dumnezeu?

7. Chiar în vremea aceea ce se hotărau mai marii preoților să facă? Ce ar fi trebuit să fie pentru ei această pildă? Cum ar fi trebuit să primească ei aceste cuvinte de avertizare? Dar cum le primiră?

8. Ce le spuse Domnul Isus lămurit? Ce cunoscără ei? De ce nu puseră imediat mîna pe Dănsul?

9. Ce le ceru Isus? Prin ce se deosebiă o piatră ce fusese adusă din carieră spre a servi la clădirea templului?

10. Mai târziu ce le eră greu clădirilor să găsească? Ce avă să suporte această piatră unghiulară? Ce aflară ei despre piatra pe care o aruncaseră?

11. Ce întrebă Domnul Isus pe preoți, dacă au cetil? Cine este piatra unghiulară de seamă, în templul spiritual al lui Dumnezeu? Ce făcuseră conducătorii Evrei? Cum își arătă Isus iubirea Sa plină de milă față de ei?

12. Ce învățătură putem lua din această pildă? Pentru ce nu trebuie să piară nimeni, după cum s'a întâmplat cu vierii cei răi?

Lecțiunea 2 — 10 Aprilie 1926.

Pilda nunții fiului de împărat; Tributul către Cezar.

Text biblic: Mat. 22, 1—22.

Texte paralele: Marc. 12, 13—17; Luc. 20, 20—26.

De memorizat: „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în hainele albe. Nu-i voiis șlgera nicidecum numele din cartea vieții”. Apoc. 3, 5.

1. In timp ce se găsiă în templu, Domnul Isus spuse încă o altă pildă către mai marii preoților și către farisei. El spuse: „Impărăția ceruri or se aseamănă cu un împărat, care a făcut nunțiă fiului său”.

In acea parte de loc eră obiceiul ca invitațiile să fie date cu un oarecare timp mai înainte de ziua nunții, sau ospățului; apoi la o anumită oră, servii erau trimiși la acei cari fuseseră invitați, spre a le spune că ospățul este gata.

2. In pildă, când sosi timpul nunții, regele „a trimis pe robii săi să cheme pe cei postliți la nunțiă; dar ei n'au vrut să vină. „Acesta pare foarte mirat, însă noi înțelegem că se poate întâmplă să fie o țară în care poporul nu iubește pe regele lor, și ni vor să asculte de chemarea lui, și nici nu se străduiesc să facă vreo oarecare cinste fiului său.

3. Din nou, a trimis iarăș robii, și le-a zise: „Spuneți celor postliți”: „Iată am găsit ospățul meu; junclii și vitele cele îngărășate au fost tăiate; loale sunt gata, veniți la nunțiă”. De data aceasta, cei postliți s'au purtat mai rău decăt înțaiă dată, „Dar ei fără să le pese de postlierea lui, au plecat unul la ho'da lui, și altul la negustoria lui”, iar cei mai răi dintre ei au prins pe servii regelui și s'au purtat cu ei foarte rău, pe unii dintre ei chiar omorându-i.

4. Acest popor neînfrănat, părea a fi așa de răsvrălit din pricină că se mântiase împotriva chemării iubitoare a regelui, care îi invită în palatul său, spre a luă parte la toate bunătățile pe cari le pregătise pentru prietenii săi. Când regele află despre cele ce a făcut poporul său, își dădu seama că el nu ar mai putea să fie în siguranță dacă i-ar lăsa să mai meargă pe această cale. Faptele lor dovediau că

Știința, fără facerea binelui știut, n'are valoare.

ei erau înrâși în totul și că iubirea și bunăfăcia sa nu îi putuse câștiga.

De aceea regele, „a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia, și le-a ars cetatea.

5. Atunci a zis robilor săi: „Nun'ta este gata; dar cei poștiți n'au fost vrednici de ea. Duceți-vă deci la răspândiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe cari îi veți găsi“. Robii au ieșit la răspândiile drumurilor, au strâns pe toți pe cari i-au găsit, și buni și răi, și odata ospățului de nuntă s'a umplut de oaspeți“.

6. Regele pregătise câte un vestmânt frumos pentru fiecare oaspete, spre a-l întrebuiși la nuntă, așa, că fiecare invitat avea să fie îmbrăcat într'un chip deosebit în vederea unei așa de mari ocaziuni; „împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă“. „Prietene i-a zis el, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?“ Cu toate că regele i-a vorbit într'un chip așa de blând, totuși omul își dădu seama că prin îmbrăcămintea cu hainele lui obișnuite, el a dovedit despreț față de rege. El nu putea să aducă nici o scuză, „omul acela a amuțit“.

7. „Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „Legați-i mâinile și picioarele, aruncați-l în întunerecul din afară“. Acest om nu făcu ca aceia, cari au fost chemați dar cari refuzaseră să asculde de chemarea regelui. El nu se mâniase ca aceia cari se purtaseră așa de rău cu servii regelui. El veni la ospăț, dar el nu prea avuse grije să se pregătească pe el însuși spre a putea veni înaintea regelui său.

8. Nu este greu de înțeles învățătura din această pildă. Regele este Dumnezeu. Fiul este mântuitorul Isus Hristos. Ospățul de nuntă va fi dat în ceruri. Vestmântul pentru nuntă este manția dreptății prin Isus; această manție este dată oricui vrea să îndepărteze păcatele sale, și prin credință primește pe Domnul Isus ca Mântuitor.

9. Acum este timpul de a primi invitația cerului. Mulți nu dau vreo valoare invitației, și mulți sunt aceia cari își bat joc de servii Regelui.

Acestora nu li se va îngădui să intre în ceruri când va veni Domnul Isus.

Fiecare din cei ce vor birui păcatul, vor putea să ceară și dreptul la făgăduința dată în versetul de memorizat.

10. Fariseii voia să găsească un motiv spre a învinui pe Isus, astfel încât trimi-

seră oameni să-l pună o întrebare. Oamenii veniră și ziseră: Se cade să plătim bir (tribut) Cezarului sau nu? Cezarul era împăratul Roman, care guvernă țara lor, și era mai mare pesle regii din Palestina. Domnul Isus văzu, că ei finteau să-L prindă cu ceva contra cărmuirii.

11. Isus răspunse: „Pentru ce Mă ispitii fățarnicilor? Arătați-mi banul birului“. Ei i-au dat un dinar. Când îl luă Domnul le puse două întrebări: Al cui este chipul acesta? Și ale cui cele scrise pe el? „Ale Cezarului i-au răspuns ei“. Atunci Isus Hristos spuse: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“.

12. Atunci, acei cari veniseră să-L întrebe auzind se mirară de cuvintele acestea, și lăsându-L se duseră“.

Întrebări.

1. Cu ce a asemănat Domnul Isus împărații cerurilor? Ce știți despre obiceiul acelui loc?

2. Ce făcu regele, din pildă, când sosi timpul nunții? Ce au făcut invitații? Care a fost poate motivul pentru care poporul s'a purtat astfel?

3. Ce a făcut iarăși regele? Ce au făcut invitații din nou? Ce s'a întâmplat servilor?

4. Din ce pricină se pareă a fi mâniat acest popor neînfrănat? Ce dovedeau faptele lor? Ce făcu atunci regele?

5. Ce spuse regele despre cei poștiți? Unde trimise pe servi? În ce chip a fost umplută nunta cu oaspeți?

6. Ce pregătise regele pentru fiecare oaspete? Ce s'a întâmplat când regele a venit să-și vadă oaspeții? Desi regele îi vorbise blând, totuși ce își dădu omul seama? Dece nu putu să aducă nici o scuză?

7. Ce poruncă dădu regele către servii săi? În ce nu se asemănă acest om cu acei, cari refuzaseră invitația? Însă ce lucru uitase să facă?

8. Ce știți despre învățătura acestei pilde? Cui îi este dată manția de nuntă?

9. Ce poate face acum fiecare? Cum socotesc mulți invitația Regelui cerului? Ce nu li se va îngădui acestora? Ce făgăduință putem cere cu toții? Dar când o putem cere?

10. În ce chip încercară fariseii să găsească un motiv pentru a învinui pe Isus? În contra cui vroiau să-l facă pe Domnul să vorbească?

Nu greșește niciodată, cine nu face nimic niciodată.

11. Ce le spuse Domnul Hristos? Cari au fost cele două întrebări pe cari le-a pus acelor oameni? Ce răspunseră preoții? Ce spuse Isus după aceasta?

12. Când auziră aceste cuvinte atât de înțelepte ale Domnului Isus, ce făcură acei cari li puseseră întrebarea?

Lección 3 — 17 Aprilie 1926.

Cea mai mare poruncă; paraua văduvei.

Text biblic: Marc. 12, 28—44.

Texte paralele: Mat. 22, 35—46; Luc. 21, 1—4.

De memorizat: „Dumnezeu iubește pe dătătorul volos”. 2 Cor. 9, 7.

1. Fariseii se încercaseră să incurce pe Isus în vorbirea Sa, astfel că dacă le-ar fi cu putință să-L poală duce până acolo, încât să spună ceva ce nu ar fi adevărat, ori ceva care le-ar putea da prilejul ni merit de a-L acuza de păcat. Dar Domnul Isus le cetia în inimă, și înoldeauna le răspunde în așa fel încât să nu-L poată opri; totuși să înțeleagă adevărul, chiar dacă se depărtaseră mult de El.

2. Un anume cărturar ascultase în timp ce Isus răspundea la întrebările fariseilor, și fusese impresionat de modul înțelept prin care le răspunde. Acest cărturar veni acum în față și întrebă: „Care este cea mai mare poruncă din Lege?” Fariseii cugetau mai mult asupra celor dintâi patru cari privesc datoria noastră către Dumnezeu. Celelalte șase porunci, cari ne vorbesc despre datoria noastră față de aproapele nostru, nu erau cercetate cu amănunțime, și erau socotite că ar fi de o însemnătate mică.

3. Domnul Isus răspunde la întrebarea Fariseului prin cuvintele: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul și cu tot cugetul tău”. Această este cea dintâi și cea mai mare poruncă.

Această parte din răspunsul Său, trebuie să fi plăcut fariseilor. Dar Isus Hristos nu se opri aci. El continuă răspunsul la întrebare zicând: Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

„Nu este altă poruncă mai mare decât aceasta”.

4. „Cărturarul l-a zis: „Bine învățătorule. Adevărat ai spus, că Dumnezeu este unul, că nu este altul afară de El, și că

a-L iubi din toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul, și cu toată puterea, și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât arderile de tot și de cât toate jertfele”.

5. Când Isus văzù că acest cărturar Evreu înțelege că iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de om are o valoare cu mult mai mare în fața cerului decât jertfele pe cari Evreii le aduceau cu slăta credincoșie, El îi spuse: „Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu”.

6. Isus avea o dorință arzătoare ca acest cărturar și deosemena și Fariseii, să creadă, că El este Mântuitorul, de aceea El le pune o întrebare, zicând: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” Ei răspunseră: „Al lui David”. Deși nu voise să-L socotească ca fiu al lui Dumnezeu, totuși ei ar fi dorit să-L socotească fiu al lui David, și rege al lor, care să aibă ca scop al lucrării Sale să alunge pe guvernatorii Romei și să facă din Evrei o națiune liberă și puternică.

7. Răspunsul lor, că Isus este fiul lui David, este adevărat, căci Maria mama Sa se coboră din acest neam, sau familie, astfel încât Domnul Isus Hristos cu drept cuvânt putea să fie numit fiu al lui David. Adesea oamenii de jos pe cari îi vindecase, vorbeau între ei: „Nu este acesta fiul lui David?” Cu toate că Isus s'a născut în Betleem, „cetatea lui David”, El este totuși Fiul lui Dumnezeu, la care se închină David, căci El este Domnul lui.

8. Într-una din curțile templului din Ierusalim, se aflau așezate casele pentru colecție, și se obișnuia ca oamenii să-și pună darurile bănești în aceste case. Mulți dintre bogății Evrei puneau sume mari de bani, și cu multă mândrie și în dorința de a fi văzuți, își puneau darurile în casele. Ei doriu ca oamenii să observe marile lor daruri.

9. Domnul Isus veni în această curte și stălu jos în fața acestei visterii a Templului, și se uită cum aruncă norodul bani în visterie. Mulți cari erau bogăți, aruncau mult. A venit și o văduvă săracă, și a aruncat două leptale. (Lei 1,60 în banii noștri).

10. O leptă eră cea mai mică monedă. Această văduvă săracă voi să facă și ea un dar pentru acel loc la care lineă, cu toate că eră mic. Desigur că ea a observat ocazia pentru ca să pună darul ei în caselă într'un moment când se

uifau mai puşini şi apoi să se îndepărteze în grabă.

11. Dar Isus văzù pe această văduvă săracă, şi El înjeleşe cât de mult iubiă ea pe Dumnezeu, şi cât de desăvârşită eră lepădarea ei de sine, în ceea ce priveşle aducerea de daruri. „Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, şi le-a zis: Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toţi ceice au aruncat în vistierie; căci toţi ceilalţi au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea tot ce-i mai rămăsese ca să trăească“.

12. O inimă iubitoare este mai scumpă în faţa lui Dumnezeu decât cel mai costisitor dar. Nu totdeauna lucrurile mari ce sunt văzute de orice ochiu şi lăudate de orice limbă, sunt socotite de Dumnezeu ca având un preţ mare.

Datoriile mici îndeplinite cu veselie, darurile din iubire cari par altora că sunt mici, pot sta mai sus în faţa Sa.

Intrebări.

1. Ce lucru se siliau fariseii, neînceţat, să facă? Cum răspundeă întotdeauna Domnul?

2. De ce lucru fusese impresionat un cărturar? Ce întrebare puse acum Domnul Isus? Cu ce se ocupă fiecare din părţile Legii? Cum preţuia cărturarii fiecare din aceste părţi ale Legii?

3. În răspunsul la întrebarea cărturarului, ce spuse Domnul despre iubirea pentru Dumnezeu? Care este a doua poruncă? Ce se spuse despre amândouă?

4. Când auzi cărturarul aceste cuvinte ce spuse?

5. Când Domnul Isus văzù că acest cărturar înţelege învăţătura Sa, ce îi spuse?

6. Care eră dorinţa arzătoare a lui Isus Hristos? Ce i-a întreat Isus? Ceau răspuns ei? În ce fel ar fi voit ei să socotească pe Domnul Isus ca fiu al lui David?

7. Din ce neam sau familie se coboră mama lui Isus? Ce vorbeau adesea oamenii pe cari El îi vindecase? Deşi Isus Hristos se născuse în Betleem, al cui fiu eră El?

8. Ce erau aşezate într'una din curţile templului? Ce se obişnuia? Cum dădeau bogăţii darurile lor?

9. Când veni Isus în această curte, ce observă El? Cine aruncă mult? Ce făcù o văduvă săracă?

10. Cât valorează două leptale în banii

noştri? Ce doriă să facă această femeie săracă? Ce a făcut ea cu siguranţă, când a intrat în curte?

11. Ce înjeleşe Isus când o văzù? Ce spuse El ucenicilor Săi cu privire la această femeie? Ce face deosebirea dintre darul ei şi cel al altora?

12. Ce este mai scump în faţa lui Dumnezeu? Cari lucruri nu sunt totdeauna preţuite de Domnul? Cine poate fi mai preţuit în faţa Sa?

Lecţiunea 4 — 24 Aprilie 1926.

Isus prezice sfârşitul lumii.

Text biblic: Mat. 24, 1—14.

Texte paralele: Marc. 13, 1—13; Luc. 21, 5—19.

De memorizat: „Evangelhia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul“ Mat. 24, 14.

1. După o zi petrecută în templu, răspunzând la întrebările fariseilor, şi dându-le pilde de avertizare, „la ieşirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s'au apropiat de El ca să-l arate clădirile Templului“.

2. Templul eră fala poporului evreu. Pietrele din cari eră zidit, erau de marmură albă curată, şi unele din ele erau de mari dimensiuni. Ele erau aşezate cu o aşă de mare îngrijire, una peste alta, încât zidurile luau înălţimea unei singure bucăţi de piatră scoasă din carieră. Evreii gândiau, că templul va dură pe veci.

3. Când ucenicii atraseră atenţia Domnului Isus, asupra frumuseţii templului precum şi asupra tăriei zidurilor lui, El îi făcù să se mire de cuvintele: „Adevărat vă spun, că nu va rămâne aci piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată“. Isus spuse aceste cuvinte în auzul a mulţime de oameni.

4. Părăsind Templul, Isus Hristos merse pe muntele Măslinilor, şi se aşeză într'un loc de unde putea să vadă cetatea. Ucenicii se gândiau mereu la cele spuse de Isus, şi anume, că templul va fi distrus. Şi stând El pe muntele Măslinilor, în faţa sanctuarului, îl întrebau la o parte Petru şi Iacob şi Ioan şi Andrei: Spune nouă, când vor fi acestea? „Şi-L mai întrebă: „Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului“.

5. Isus nu le spuse precis ucenicilor, când va fi distrus Ierusalimul: nici nu le-a

spus timpul anumit când va fi sfârșitul lumii. El începî să le vorbească despre lucrurile urmă avea să fie înaintea acestor evenimente. El le dădu această avertizare: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în numele Meu, și vor zice: „Eu sunt Hristosul”, „și vor înșela pe mulți”.

6. „Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea (prin unele părți, vor fi cutremure de pământ, foamele și ciumi (boale molipsitoare). Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor”.

7. Domnul Isus le vorbi deasemenea și despre chipul aspru, în care vor fi tratați cei ce cred în El. Atunci vă vor da să fiți chinaiți, și vă vor omori; și veți fi urși de toate neamurile pentru numele Meu”. Când vor veni prigonirile, mulți din acei cari se arală a fi credincioși adevărații, se vor da înapoi și vor tăgădui credința în Isus”. „Dar cine va răbdă până la sfârșit, va fi mântuit”.

8. Aceia cari iubesc pe Isus nu-l vor părăsi, oricâte suferinți vor avea să îndure pentru El. Ei sunt gata să îndeplinească o lucrare mare pentru iubirea lui Isus. Totdeauna Domnul a trimis ucenici în afară, printre neamuri, spre a lucra pentru ele. Ceilalți credincioși și-au făcut și ei partea de lucru. Ei au lucrat în propriul finit printre oamenii propriului lor popor.

9. Dar Isus Hristos spuse: „Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor ascultă de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor”. Oile celelalte despre cari vorbește Domnul, sunt popoarele păgâne, cari nu au auzit de El. Pe cine ar putea Isus să trimeată să le spună veștile cele noi și frumoase, despre iubirea Mântuitorului, decât numai pe proprii Săi credincioși copii pe cari El îi iubeste și cari îl iubesc pe El?

10. Isus ne spune când va fi sfârșitul, dar El spune cât de înlinsă trebuie să fie lucrarea misionară înainte de a veni acest timp. El spuse: „Evangelhia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; atunci va veni sfârșitul”.

11. Noi acum trebuie să lucrăm cât mai mult, spre a trimite cât mai mulți misionari la „oile cele pierdute” ce se află în

alte țări. Cât de fericiți ne simțim când auzim despre lucrarea pe care o au părintii, mama și tata, băieții și fiicele, fiindcă pot să învețe adevărurile cele prețioase, pe cari le iubim și noi. Fiecare ban noi putem să-l economisim folosind pentru a trimite solia iubirii Mântuitorului Isus și la acei cari nu o cunosc. Deasemenea noi trebuie să spunem vecinilor și prietenilor noștri, ce știm despre venirea Domnului Isus. Noi ar trebui să ne reamintim de lucrul acesta în rugăciunile noastre. Prin ajutorul rugăciunilor și al darurilor pentru lucrare, noi ajutăm ca adevărul să fi trimis la toți oamenii.

Intrebări.

1. După o zi petrecută în templu, vorbind cu Fariseii, ce făcu Isus? Catre ce li atraseră ucenicii atenția?

2. Cum priveau Evreii la templu? Cum eră templul? Ce gândiau Evreii despre Templu?

3. Ce spuse Isus de făcu pe ucenici să se mire? Înaintea cui spuse Domnul Isus aceste cuvinte?

4. Unde merse Isus după aceea? La ce lucru se gândiau ucenicii mereu? Cine veni la El deoparte? Ce întrebă ei?

5. Ce nu le spuse Isus? Despre ce începî El să le vorbească? Cum se vor silii unii să înșele pe oameni?

6. Ce spuse Domnul cu privire la semnul venirii Sale?

7. În ce chip vor fi tratați unii? Ce vor face mulți când vor veni prigonirile? Numoi cine va fi mântuit?

8. Ce este gata să facă poporul lui Dumnezeu? Ce a făcut Domnul totdeauna? Ce au făcut ceilalți?

9. Ce a mai spus Domnul? Cine sunt aceste „alte oi”? Numai pe cine poate trimite Domnul la acești oameni?

10. Cât de răspândită va trebui să fie lucrarea misionară, mai înainte de a veni sfârșitul lumii?

11. Ce trebuie să facem noi acum? Ce ne face pe noi foarte fericiți? Cum poate să ajute fiecare?

Lecțiunea 5 — 1 Maiu 1926.

Distrugerea Ierusalimului; Semnele venirii lui Hristos.

Text biblic: Mat. 24, 15—31.

Texte paralele: Marc. 13, 14—27; Luc. 21, 20—28.

Nu pierde timpul — ocupă-te cu ceva folositor.

De memorizat: „Și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă”. Mat. 24, 30.

1. Când Isus răspunde la întrebarea ucenicilor despre distrugerea templului și cetății Ierusalim, El nu spuse exact timpul când are să se întâmple aceste lucruri. El dorește mult ca poporul Să fie veghetor și ascultător. Dacă ei îl iubesc și sunt credincioși în a-L servi, atunci El le va da un semn prin care să le arate exact timpul când ei ar trebui să părăsească cetatea, și astfel să poată fi salvați în timp ce Ierusalimul va fi distrus.

2. Când văzură semnul, ei părăsiră cetatea de îndată; pentru nici un motiv nu mai întârziară. Oricine se întâmplase să se găsească în acel loc trebuia să se grăbească de îndată spre munți. „Și cine va fi pe acoperișul casei, să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina”, spuse Isus.

3. În orice situație grea, și în orice loc unde mergeau, Isus dorea să aducă aminte totdeauna însoțitorilor Săi să lină cu sfințenie ziua de Sabat. Domnul știa cât vor avea de suferit mamele și copiii dacă ar fi siliți să fugă dela casele lor în timpul friguros și ploios al iernii. De aceea zise: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în ziua de Sabat”. Căci va fi un timp de mare suferință și nenorocire.

4. Isus Hristos dădă o avertizare de a nu urmă pe oricine se va prelinde că este Hristos. Acei cari nu cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu, rămân să aștepte mai departe să vină Mesia. Unii dintre aceia, cari cred în El, îl așteaptă să vină de a doua oară, însă mai înainte de a se fi îndeplinit lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ. Aceasta va înlesni unora să se dea drept Hristos.

5. Domnul Isus spuse: „Dacă vă va spune cineva: Iată Hristosul este aici, sau acolo, să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni... Deci, dacă vă vor zice: Iată-L în pustie, să nu vă duceți acolo! Iată-L în odăițe ascunse, să nu credeți”. Astfel, ei trebuie să știe, că nimeni nu va putea să apară așa cum va veni Domnul Isus pentru a doua oară, căci El mai spuse: „Căci, cum iese fulgerul dela răsărit și se vede până la apus așa va fi și venirea Fiului omului”. Ală dată, Isus spusese: „Fiul omului va veni în mărirea Tatălui Său cu îngerii Săi”.

6. După ce le-a vorbit ucenicilor Săi despre distrugerea Ierusalimului, în timp

ce ședeau împreună pe muntele. Măslinilor, Isus începă să le spună ce se va întâmpla înainte de a veni sfârșitul lumii. Mai întâiu le spuse despre un timp lung, de mai mulți ani, în care vreme poporul Său va fi persecutat și omorât de către o putere rea. După acest timp de mare strămtorare, va fi o zi când soarele „se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer”.

7. Aceste lucruri s'au întâmplat toate cu mulți ani mai înainte noastră. Și fiindcă ele erau semne, că sfârșitul lumii precum și venirea Domnului este aproape, acestea ne spua lămurit, că noi trăim în zilele din urmă. Isus spune că în zilele din urmă „se vor jăli toate semințele pământului” și „oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor ca se vor întâmpla pe pământ”.

8. Când toate semnele se vor fi întâmplat și când lucrarea lui Dumnezeu se va fi încheiat, atunci „se va vedea Fiul omului venind pe nori cu mare putere și cu slavă. Atunci va trimite pe îngerii Săi, și va adună pe cei aleși din cele patru vânturi, dela marginea pământului până la marginea cerului”.

9. Distrugerea cetății Ierusalim ne este un exemplu de ceace se va întâmpla la sfârșitul lumii. Din pricina strămtorărilor cari sunt aproape să vină, mulți se vor da înapoi și vor refuză să lină poruncile lui Dumnezeu. Acei cari rămân credincioși lui Isus, vor fi salvați.

Intrebări.

1. Ce nu spuse Domnul Isus exact? Ce eră mai necesar decât de a ști timpul? Ce semn va da Isus pentru ca acei, cari sunt ascultători să-și scape viața?

2. În ce chip ascultara ei când văzură semnul? Ce trebuia să facă ei?

3. Ce vrăd Isus să-și reamintească ucenicii în tot momentul? Pentru cari doua lucruri trebuia să se roage ei? Cine ar fi suferit mai mult dacă ar fi fost nevoiți să fugă în timp de iarnă?

4. Cari două clase vor înlesni unora să se dea drept Hristos?

5. Cine se va ridică și ce vor face? Pentruce poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-i creadă? Cu ce asemănă Domnul Isus venirea Sa? Ce spusese Isus altă dată, cu privire la venirea Sa?

6. După un timp scurt, despre ce vorbi Isus ucenicilor, și ce le spuse?

7. După ce știm că trăim aproape de sfârșitul lumii? Ce vor face semințele

Privește înainte, nu înapoi.

pământului? Pentru ce se vor îngrozi oamenii?

8. Când toate aceste semne vor fi trecut, ce se va vedea? Cine vor fi trimiși să adune poporul lui Dumnezeu?

9. Ce exemplu ne este distrugerea cetății Ierusalim? Ce va face pe mulți să se îndepărteze de lângă Domnul? Cine vor fi mântuiți când va veni El?

CURIERUL

Diferitele zile devotate la anumite lucruri s'au fixat pentru anul acesta în sensul următor:

Marea săptămână misionară dela 24 Aprilie — 1 Maiu.

Ziua Misionarilor Voluntari la 15 Maiu.

Ziua Școlii de Sabat la 12 Iunie.

Ziua Educației la 17 Iulie.

Săptămâna de abnegație pentru lucrătorii angajați, dela 4—10 Iulie.

Campania misionară de loamnă, în timp de șase săptămâni între 5 Sept. și 6 Dec.

Săptămâna de rugăciuni în Decembrie.

Activitatea Misionarilor Voluntari.

Produce oricui o bucurie deosebită să vadă pe tineri la lucru. Alătm în ultimul timp frumoasele succese pe cari tinerii Comunităților din București le au în activitatea lor. În fiecare Duminică zeci de tineri, plini de credință, plini de râvnă, plini de iubire față de semenii lor pornesc în cele patru părți ale orașului, distribuind literatură, făcând invitații, aducând roade în hambarul Domnului. Le dorim din partea Marelui Misionar Voluntar, Isus Hristos, aprobarea pentru a fi odată între „cei tari la virtute”, în ceruri.

Dep. M. V.

„Curierul Misionar” Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.— Abon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

Necrolog.

Fr. Anghel Ionescu din Comuna Petroșani, Vlașca, unul dintre primii membri pe cari comunitatea noastră l-a avut în acest județ, a adormit în Domnul pe ziua de 14 Februarie a. c.

Sunt cunoscute dificultățile pe cari frații noștri le-au avut în acele locuri pentru credința și speranța lor. Dar din 1921 de când fratele nostru fusese bolezat a fost neclintit luminător pe deasupra valorilor frământate. Caracterul lui creștinesc a dat o bună dovadă, de ceea ce poate să facă pentru om Cuvântul lui Hristos. Solemnitatea înmormântării a dat prilej ca mulți oameni să audă care e speranța noastră fericită, unirea cu Hristos pe vecie, de realizarea căreia credem că se va împărți și fratele adormit.

C. Florescu.

Profira C. Bărgan, din Comuna Ponești, a adormit cu depline speranțe în Mântuitorul ei, la 21 Februarie a. c., în etate de 55 ani. Ca fizic nu eră prea bine, totuș a luat parte activă la toate adunările. A îndurat în credință sa multe greutăți, chiar din partea soțului, care acum datorită statorniciei ei în credință urmează Domnului. Corul Comunității din Bârlad a luat parte la înmormântarea ei, cântând innuri creștine. Oamenii din multe comune, au ținut să ia parte, exprimând apoi dorința, de a avea și ei cel puțin pe jumătate o astfel de înmormântare.

Cei rămași, împreună cu soțul ei, sperăm s'o vedem la cea dintâiu înviere a dreptilor și lușii pe vecie la Domnul.

Al. Petrescu.

Iubitul nostru frate, Spiridon Vărmău, după o lungă suferință a încetat din această viață trecătoare în ziua de 15 Februarie, la ora 9 seara. El eră în etate de 61 de ani. Legământul cu Domnul îl primise în Câmpulung de 2 ani. Acest iubit frate a trăit o viață curată și exemplară demnă de imitat.

Suferința a îndurat-o cu multă răbdare și cu mare credință în Dumnezeu. El a închis ochii cu speranța celor scrise în Apoc. 14, 13.

Suntem încredințați să-l vedem la învierea cea dintâi.

Benedict Iliescu.